Arena

de Sergiu Someşan din volumul "Să n-o săruţi pe Isabel", editura Arania, 2000, ediţia a doua editura Vremea, 2005,

email
sergiu_somesan @yahoo.com

Somnul îmi încleiase gura, făcându-mă să simt un gust amar şi – pentru a nu ştiu câta oară – să jur că nu o să mai pun băutură în gură. Ca de obicei, o să uit de jurămintele astea de cum o să ajung cu băieţii la club.

Am dat să mă aşez mai bine şi brusc mi-am dat seama că nu sunt în patul meu. Am întins mâna şi am întâlnit un păr aspru. Înainte de a deschide ochii de-a binelea, m-am întrebat cât de beat am putut să fiu aseară, încât să mă urc în pat cu o asemenea femeie. M-am întins şi am vrut să mă întorc cu spatele: poate că, dacă eu o să mă prefac că dorm în continuare, ea o să aibă bunul simţ să plece fără să fiu nevoit sa o mai văd. Puţine şanse: femeile, cu cât au părul mai aspru, cu atât sunt mai nesimţite – m-am trezit eu formulând una dintre maximele pe care aveam să le uit o dată mahmureala trecută.

O izbitură de picior în coaste m-a făcut să deschid ochii brusc spre o scenă incredibilă: eram culcat pe jumătate peste coama stufoasă a unui leu care sforăia uşurel, iar puţin mai încolo se zărea şi o leoaică. Mâna mea se odihnea pe coama leului, ăsta era părul aspru pe care îl simţeam, şi – peste tot absurdul situaţiei – am scăpat un oftat de uşurare: oricât aş fi de băut, nu intru în pat cu o femeie care are părul atât de sârmos! Sub mine – ca şi sub leu, de altfel – era un nisip auriu, iar când am ridicat capul, la câţiva metri de noi am văzut apa albastră a unui lac din care îşi scotea somnolent capul un crocodil. Sau un aligator – că niciodată nu i-am deosebit prea bine. Ce nu îmi plăcea în toată povestea asta era că, aşa adormit cum era, privirea lui era fixată cu nedisimulat interes pe mine.

„O grădină zoologică", mi-am spus eu. „Asta este explicaţia! Cineva – şi am să aflu eu cine – a profitat de beţia mea cumplită de aseară, mi-a dat un somnifer sau un drog şi m-a băgat aici, între fiarele astea." Tocmai mă gândeam că în nici o grădină zoologică din lume leii şi crocodilii nu sunt puşi în acelaşi loc, când am mai primit un picior în coaste:

— Ai de gând să te trezeşti odată?

Am privit spre posesoarea vocii. O femeie bine făcută, ca desprinsă din reclamele care te îmbie spre mările sudului, goală-goluţă, mă izbea insistent cu piciorul undeva între a doua şi a treia coastă. Cu mâinile încerca fără prea mult succes să-şi acopere ba sexul, ba sânii exagerat de mari. Încercarea mea de a închide ochii şi de a trata toată problema ca pe o prelungire firească a beţiei de aseară nu a făcut altceva decât să atragă un nou picior în coastele mele.

— Hei, astâmpără-te! m-am răstit la superbul meu vis.

— Trezeşte-te! mârâi ea şuierat, cu o voce care părea a pluti pe culmile exasperării.

Cum singura mea reacţie a fost să mă întind mai bine, a continuat:

— Trezeşte-te tu, înainte să se trezească leul de sub tine!

Am privit mai bine leul. Deja respira mai rapid şi încet-încet părea că începe să se dezmeticească.

La un moment dat a clipit şi ochiul dinspre mine s-a fixat asupra mea. Hotărând că visul deja începe să fi puţin cam prea realist pentru gusturile mele, m-am ridicat uşurel, urmărit de privirea lui oarecum curioasă. Deocamdată numai curioasă – deşi nu aveam nici cea mai mică idee despre momentul când această curiozitate avea să ia o formă ceva mai agresivă.

— Of, a dat Domnul să te trezeşti! a spus supărată femeia de lângă mine. Credeam că se va trezi el înaintea ta.

M-am privit nedumerit. Şi eu eram la fel de dezbrăcat ca şi ea. Ne aflam pe malul unui lac cu ape limpezi şi albastre, iar pe plaja din jurul lui se vedeau o sumedenie de animale adormite. Unele începeau să caşte prin somn, iar altele se mişcau deja şi încercau să se ridice în picioare. Am păşit uşurel peste leu, am prins-o pe femeie de mână şi am tras-o mai departe, apoi am întrebat-o:

— Îmi spui şi mie ce naiba se întâmplă?

— O să-ţi spun, dar hai să facem câţiva paşi mai încolo… De asta te-am trezit… Nu prea mai este timp… în curând se vor trezi toate animalele.

Am făcut câţiva paşi mai departe de animalele de pe plajă.

— Acum spune! am somat-o eu.

A privit nehotărâtă în jur, ca şi cum ar fi căutat o bancă pe care să ne aşezăm. Nu se vedea nimic de genul acesta prin apropiere, aşa că a început să vorbească:

— Cred că m-am trezit cu zece minute înaintea ta, a spus ea iritată. Ar fi trebuit să te trezeşti şi tu, să auzi…

— Ce să aud? am întrebat eu, nedumerit. S-a dat un anunţ, sau ceva de genul ăsta?

— Nu tocmai un anunţ – a făcut ea confuză –, dar abia mă trezisem când, deodată, am simţit aşa, ca un fel de bâzâit în cap. Apoi o voce – sau un gând – a început să se audă undeva în interiorul meu. Spunea ceva de genul că de multe ori natura nu ştie – prin mutaţiile ei genetice întâmplătoare – să-i aleagă pe adevăraţii stăpâni ai unei planete. Şi că ei – dar nu ştiu cine sunt ei – vor remedia această situaţie. Vor lua câte un animal din fiecare specie şi ne vor pune pe toţi în această… cred că a folosit cuvântul... sau, mă rog, conceptul de „arenă“. Pe care nu o vor mai deschide decât atunci când va mai rămâne doar specia care merită… Specia menită să fie stăpâna planetei…

Am privit mai atent în jur, cu ultimele rămăşiţe ale somnului alungate. Undeva în depărtare se zărea ceva ca un zid translucid, care ocolea de jur-împrejur locul unde ne aflam. Părea un cerc cu diametrul de vreo trei, patru kilometri, pe suprafaţa căruia fuseseră îngrămădite aproape toate animalele de pe pământ. Ca într-o monstruoasă Arcă a lui Noe. Cu mica diferenţă că eu nu eram Noe, cârmaciul Arcei, ci un simplu animal. Sau cel puţin aşa considerau cei care ne închiseseră aici. Am privit mai bine spre femeie. Frumuşică, puţin impertinentă, genul pe care l-aş fi ales fără îndoială să-mi pigmenteze o seară obişnuită – însă nicidecum o parteneră demnă de a înfrunta lei. Dar poate că la fel îi păream şi eu ei…

— Ai avut timp să priveşti mai atent în jur? am întrebat-o eu preocupat. Un adăpost, sau ceva de genul asta, unde să ne refugiem există pe aici? Altfel, nu prea avem nici o şansă împotriva leilor… Sau a crocodililor, am mai adăugat eu când am văzut ochiul reptilei din lac privind din depărtare, cu o fixitate care nu îmi plăcea deloc, drept spre mine.

— Nu ştiu, nu am apucat să mă uit, a spus ea neajutorată. Cum m-am trezit am început să caut oameni. Apoi, când te-am găsit pe tine, s-a auzit anunţul şi am încercat să te trezesc… Crezi că vom reuşi? a întrebat ea pe un ton scâncit, şi tot aplombul ei părea că se topise dintr-o dată.

— Trebuie să reuşim, am încercat eu să-i zâmbesc. Altfel, toată lumea va ajunge să fie populată numai de lei... sau de crocodili.

Am luat-o de mână şi ne-am îndreptat spre zidul translucid din zare. Pe lângă noi mergeau împleticindu-se animale. Din câte se părea, cele de talie mică îşi reveniseră primele din efectul drogului – sau ce anume va fi acţionat asupra noastră. Oricum, majoritatea păreau încă ameţite şi scuturau din cap ca şi cum ar fi încercat să-şi alunge ameţeala.

Am ajuns lângă zid. Era ca un ecran lăptos, care lăsa să treacă lumina, dar nici o imagine. L-am împins cu mâna. Avea consistenţa unui cauciuc dur şi părea complet insensibil la încercările mele de a-l zgâria sau străpunge cu o creangă. Am încercat să sap la baza lui,

dar am întâlnit acelaşi material dur peste tot. Oricum, nu aveam unelte să sap. Şi nici timp. Cel puţin nu până aveau să se trezească marile carnivore. Sau până să li se facă foame.

— Ce facem? mă întrebă femeia îngrijorată.

— Deocamdată, căutăm un loc în care să ne adăpostim şi să fim în siguranţă, am răspuns eu şi am pornit de-a lungul zidului. Trebuie să găsim ceva… un adăpost în care să stăm până ne hotărâm ce să facem.

În depărtare se zărea un pâlc de copaci. M-am îndreptat cu speranţă într-acolo. Deşi nu părea o soluţie să stăm cocoţaţi în copaci până ce animalele se vor mânca între ele, cel puţin ne ofereau un refugiu provizoriu. Şi dintr-o dată, de după copaci, am văzut ivindu-se două uriaşe forme cilindrice. Păreau rezervoare sau aşa ceva – dar, oricum, erau primele obiecte care spărgeau monotonia arealului nostru. Da, răpitorii noştri se gândiseră la toate. Erau două rezervoare imense, şi când am ajuns mai aproape am văzut că din unul curgea apă. După ce se aduna într-un fel de jgheab, se revărsa peste marginile lui în lacul pe malul căruia mă trezisem eu. În celălalt era un fel de terci gălbui care se golea tot într-un jgheab, a cărui formă mi-a adus aminte în mod neplăcut de o troacă. M-am grăbit să îl gust: era dulceag, destul de plăcut, iar lângă mine se apleca să îl guste şi un maimuţoi destul de mare, a cărui privire curioasă nu mi-a plăcut deloc. Nu avea ferocitatea unei gorile, dar, dacă vreodată hrana din jgheab avea să se împuţineze, aş fi preferat să nu mă lupt cu el. Şi totuşi, nu asta era acum problema urgentă, ci leii. Şi tigrii, şi crocodilii, de care, nu ştiu de ce, nu eram deloc convins că se vor mulţumi cu terciul gălbui din jgheaburi, deşi probabil conţinea toate substanţele nutritive de care aveam nevoie. Mai întâi, trebuia rezolvată problema unui adăpost…

— Putem încerca să construim o colibă şi să…, a spus femeia timid, apoi, privind spre leul care între timp se sculase şi privea buimac în jur, a abandonat ideea.

Cu ce aveam la îndemână nu se putea construi nici o colibă care să reziste unui leu flămând, de asta părea şi ea convinsă.

Şi nici o plută ca să ne retragem în mijlocul lacului. Arme? O creangă ceva mai solidă, pe care o găsisem ceva mai devreme pe jos, sub copaci. Bună la o adică pentru un câine – dar nu pentru un leu sau pentru tigrul siberian care adulmeca deja pe malul lacului, pufnind nemulţumit.

„O idee! Trebuie să îmi vină o idee, altfel suntem pierduţi!“ îmi repetam eu, şi atunci privirea mi s-a oprit pe cele două rezervoare. Erau aproape lipite unul de altul şi între ele era un spaţiu de câţiva centimetri. Când am trecut printre copaci am văzut un trunchi de copac ceva mai gros. M-am repezit înapoi, sperând să nu fie prea târziu şi să nu găsesc leul tolănit peste el. L-am luat pe umeri şi, încovoindu-mă sub greutatea lui, l-am sprijinit de cele două rezervoare. De la capătul lui până la marginea de sus a bazinelor era mai puţin de un metru. I-am făcut semn femeii să urce înainte, iar apoi m-am urcat şi eu, trăgând şi trunchiul după noi pe rezervor.

Platforma de pe bazine avea vreo şase metri diametru şi la o adică ne putea servi destul de bine drept adăpost, o vreme.

Am întins mâna spre femeie:

— Acum putem face în sfârşit cunoştinţă. Mă numesc Paul…

— Eu, Laura, a spus ea.

M-a privit circumspect, apoi a adăugat:

— Şi aş mai vrea să îţi spun că nu mi-a plăcut cum m-ai pipăit când m-ai împins pe capacul rezervorului. În ciuda condiţiilor în care ne aflăm, vreau să păstrăm o atitudine civilizată… Ţin să îţi spun că am un prieten foarte bun, cu care mă voi căsători în curând şi căruia vreau să-i rămân fidelă indiferent de situaţie…

Am rămas siderat. Cu leul mârâind pe la picioarele noastre, numai de ea şi de formele ei – altfel, destul de apetisante – nu-mi mai ardea.

— Crede-mă că nu este momentul să te gândeşti la aşa ceva…

— Aşa spuneţi voi, bărbaţii, „că nu este momentul“, dar tot timpul vă gândiţi la aşa ceva, a mai spus ea îmbufnată şi a sărit pe bazinul alăturat, cel care furniza apă.

— La noapte am să dorm aici ca să fiu mai în siguranţă, a mai decretat ea şi s-a apucat să rupă crengi din copacul care îşi întindea frunzele până deasupra bazinelor, încercând să îşi încropească un pat.

Am ridicat din umeri şi am început să privesc peisajul de sub mine. Se părea că toate animalele, fără excepţie, se treziseră. Nu ştiu cum fusese receptat de ele mesajul de luptă pentru cucerirea supremaţiei asupra planetei, dar nu se vedea încă nici o încăierare. Nu eram zoolog şi nici biolog, dar nu mă îndoiam că o asemenea aglomerare de animale pe numai câţiva kilometri pătraţi avea să ducă în curând – cu sau fără îndemnuri războinice – la un adevărat masacru. Leul pe care îmi odihnisem eu capul se plimba nehotărât pe sub bazine. Deşi din jgheab apa se scurgea în lac, nu exista nici o urmă de îndoială că locul de sub bazine se va aglomera în curând, pentru că lacul avea malurile destul de abrupte, iar acolo unde mă trezisem eu – şi unde era mai accesibil – se vedea cum stă la pândă crocodilul.

Nu s-a mai întâmplat nimic până la căderea întunericului, şi ne-am culcat într-o atmosferă mai degrabă încordată, fiecare pe bazinul lui. Am dormit – un somn agitat, din care m-au trezit ţipetele ascuţite ale Laurei. Abia se luminase puţin, dar vedeam destul de bine bazinul de apă pe care dormise ea.

Un maimuţoi – şi părea chiar cel care ne privise lung la jgheabul cu mâncare – încerca să o violeze pe fată. Cel puţin aşa se părea din locul unde eram eu.

— Ajutor! Ajută-mă, la naiba, să dau chestia asta oribilă jos de pe mine! ţipa Laura disperată şi îl pocnea cu sete pe maimuţoi.

Am luat o creangă şi, folosind-o ca pe un ciomag, l-am lovit pe maimuţoi în tâmplă. S-a ridicat clătinându-se şi a vrut să se repeadă spre mine, dar s-a împiedicat de una dintre crăcile întinse de Laura pe post de pat şi s-a prăbuşit greoi peste marginea bazinului. S-a auzit o bufnitură seacă şi, când ne-am repezit să vedem ce se întâmplă, a mai zvâcnit numai de câteva ori din picioare, apoi a rămas ţeapăn între jgheaburi.

— De ce nu ai venit mai repede? a strigat ofensată Laura. Stăteai acolo şi te uitai la bestia aia cum mă maltrata…

— Speram că o să-l convingi să te lase în pace dacă îi spui că vrei să îi rămâi fidelă prietenului tău, am răspuns eu muşcător. Trebuia să-i ceri şi lui să se poarte civilizat…

Deşi maimuţoiul a fost primul mort din acest ciudat război, a fost parcă şi un fel de semnal de începere a măcelului. Dacă leul s-a păstrat într-o regală expectativă, tigrul siberian părea că ucide numai pentru propria-i plăcere. De parcă ar fi ascultat de îndemnul glasului pe care spunea Laura că îl auzise. Ca şi cum ar fi vrut să rămână singurul stăpân al planetei. După cinci zile, se părea că mai rămăseseră în viaţă numai marile carnivore. Şi crocodilul, care aştepta în lac, răbdător, deznodământul. Coboram tot mai rar după apă şi după terciul acela gălbui, apoi trăgeam după mine precaut trunchiul de copac. Uneori mă gândeam că fără bazine am fi ajuns şi noi de multă vreme pradă marilor carnasiere. Între timp, relaţiile mele cu Laura au devenit mai normale, şi chiar s-a obişnuit cu ideea că, dacă vom supravieţui acestei încercări, probabil vom fi părinţii noii lumi. Un fel de Adam şi Eva moderni, presupunând că vom fi lăsaţi să refacem mitul…

Aşa au trecut mai bine de două săptămâni şi din mulţimea de animale care aglomerau altădată malurile lacului se mai zăreau acum numai trei: leul, tigrul siberian şi crocodilul. Se pândeau reciproc şi amânau cat se putea de mult deznodământul, ca şi cum şi-ar fi dat seama că erau ultimii reprezentanţi ai regnului animal de pe Terra.

Finalul a venit oarecum brusc şi ne-a uimit pe amândoi. Tigrul, mereu flămând, mereu în căutare de hrană, după ce a încercat zadarnic să se înfrupte din cadavrul pe jumătate descompus al unui coiot, a trecut ceva mai aproape ca de obicei de teritoriul crocodilului. Acesta, cu o mişcare lentă, mult încetinită de postul îndelungat, s-a repezit la tigru. L-a prins

de o labă din faţă şi a încercat să îl tragă în lac. Numai că marele tigru siberian nu era chiar una dintre căprioarele cu care fusese obişnuit crocodilul. Săgetat de durere, tigrul s-a smuls din gura crocodilului, şi pe malul lacului s-a pornit o bătălie cumplită. Atras de zgomot, s-a apropiat şi leul, dar s-a păstrat la o distanţă prudentă. Stârnit de mirosul sângelui, în cele din urmă a intrat şi el în luptă, însă de la distanţa la care eram nu vedeam prea bine cine pe cine sfâşie. Alianţele s-au făcut şi desfăcut rapid, dar singurul care a mai putut părăsi malul lacului a fost tigrul siberian. Oricum, a murit şi el în cursul după-amiezei… şi, din câte se părea la o primă vedere, rămăseserăm singurii supravieţuitori ai arenei.

— Crezi că ar trebui să coborâm în arenă şi să ucidem şi micile crustacee – sau ce o mai fi în viaţă pe jos? m-a întrebat a doua zi Laura, văzând că victoria noastră nu era încă luată în considerare de nimeni.

— Sau poate că ar trebui să strigăm, să audă şi arbitrii…

În noaptea aceea, învingători fiind şi strângând-o în braţe, mi-am amintit cum sunase anunţul: „Până ce va rămâne în viaţă doar specia care merită".

Oare ce mai aşteptau de la noi paznicii noştri? Un gând cumplit m-a fulgerat dintr-o dată: dacă ei sunt cumva asexuaţi? Dacă ei nu ştiu nimic despre dimorfismul sexual? Nu ne-ar considera pe mine şi pe Laura ca făcând parte din specii diferite – aşteptând să ne ucidem unul pe altul?

de Sergiu Someşan din volumul "Să n-o săruţi pe Isabel", editura Arania, 2000, ediţia a doua editura Vremea, 2005,

email
sergiu_somesan @yahoo.com